Foglar

Tajemství Velkého Vonta

ilustroval
Jiří Grus

Albatros

Tajemství Velkého Vonta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Foglar

Tajemství Velkého Vonta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jaroslav Foglar
Tajemství Velkého Vonta

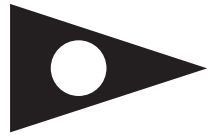

albatros

Foglar

Tajemství Velkého Vonta

ilustroval
Jiří Grus

Albatros

Návštěva ze Stínadel

1

Na tábořiště U tří borovic se zvolna snášel soumrak. Mírně se ochladilo, slunce už asi před hodinou zmizelo za clonou lehkých mraků. Chlapci Rychlých šípů tu dnes byli od rána na své pravidelné každonedělní výpravě a teď se chystali k odchodu domů.

Louky po obou stranách potoka s písečnými břehy zešedly a celý kraj – za slunečního svitu vždy tak líbezný – dostával soumrakem tísnivý, strašidelný vzhled.

„Tak si pospěšte –“ pobídl Mirek trochu netrpělivě Červenáčka a Jindru, kteří ještě neměli sbaleno a škádlili se tím, že po sobě házeli pichlavé kuličky. „Za chvíli je tma – a snad bude i pršet, tak ať jsme radši doma!“

Klubovní pes Kuliferda, náhrada za Bublinu, neklidně pobíhal kolem a lítostivě kňučel, protože si tady někde dnes dopoledne zahrabal utěšeně velký kus salámu od Jarky – a teď si nemohl vzpomenout, kde to bylo. Rychlonožka ho k sobě marně lákal: „Kuliferdo, hop k pánovi, no tak hop přece – co je to za pořádek – ty asi neslyšíš – vidˇ? Hop k páníčkovi – copak je to?“

Jindra se rozesmál: „Nějak se mu k tobě nechce, Rychlonožko – co to má znamenat?“

A Červenáček jízlivě dodal: „No asi to, že Rychlonožka pro Kuliferdu není *pán*, tak proč by k němu dělal *hop*?!“

Rychlonožka si přestal všímat Kuliferdy a obrátil se k posměváčkům. „Copak o to, to já pán jsem!“ odmítl sebevědomě Červenáčkovy pochybnosti, „ale Kuliferda je neinteligentní zvíře a neví zkrátka,

co hop k pánovi znamená! A jak by to taky mohl vědět, když bydlí většinou jen u vás dvou?! Co u vás moudrého může pochytit?“

Červenáček s Jindrou se však smáli ještě víc a Jindra v chechtotu kuckal: „No – ale panádlovou polívkou ho nekrmíme jako ty, když je u tebe!“ V klubu bylo totiž zvykem, že Kuliferda byl stejně jako kdysi Bublina střídavě u jednoho z chlapců „na stravu i na byt“, aby si zvykl na všechny stejně – a také aby rodiče hochů příliš na Kuliferdu nehudrovali. Zmíněná panádlová polévka bylo pomyslné jídlo, o kterém nikdo sice nevěděl, z čeho se vaří a jak chutná, ale každý si pod tím názvem představoval něco velmi odporného, nechutného, co se prostě nedá jíst – a nejvíce jí škádlili Rychlonožku. Jindra tvrdil, že se polévka vaří z plesnivých chlebových kůrek, ale nevěděl to jistě...

Při vtipkování oba posledové konečně dobalili své torny. Snad je k tomu popohnala i těžká mračna, jež s podezřele se vzmáhajícím větrem vyplula nad kopci za potokem a blížila se sem.

„Tak hotovo?“ ptal se Mirek.

„No dávno!“ potvrdil pokrytecky Jindra. Červenáček-hračička ještě stačil z postranní kapsy torny vyndat smotané provázky, mezi nimiž poskakovala velká dřevěná cívka od nití – a každý už věděl, co ho očekává.

Červenáček omotal provázkem hochům zápěstí, čímž je k sobě vzájemně volně připoutal – a cívka na konci provázku asi tři metry za nimi harašila a poskakovala po zemi, když se vydali na cestu k domovu. Čekala je asi hodina chůze ke konečné stanici městského autobusu a pak zase ještě asi hodina autobusem i tramvají.

Šli v sevřeném hloučku, provázek mezi nimi se někdy někde trochu napnul, jindy povolil, jak se kdo chvílemi od ostatních na dva či tři kroky vzdálil nebo zase přiblížil.

Všichni vždycky – ovšem kromě Červenáčka – na tenhle jeho bláznivý vynález hudrovali, ale v podstatě se jim to líbilo, připadali si jako jediný spojený celek, peloton, harcující pěšinami a cestami. A chudinka otlučená cívka – všemi opuštěná, ale pevně přivázaná – škobrtala a poletovala za nimi. Ani ona se neztratí.

Kráčeli tak asi deset minut, zabraní do družného hovoru o Stínadlech a podivných zprávách z nich přicházejících, když se Jarka zastavil a zavolal na Rychlonožku: „A jestlipak jsi vzal s sebou náš tenisák?

Položil jsem ti ho k prostřední borovici, blízko tvé torny. Žes ho tam zapomněl, viď? Tak tradáá pro něj! Měls ho dnes na starosti!“

Rychlonožka se také zastavil, a s ním i všichni ostatní. Provázky mezi nimi visely až k zemi. „To víš, že jsem ho tam nechal!“ přiznal se zahanbeně. „V torně ho nemám. Ale jít tam teď pro něj zpátky?“ podíval se za sebe do tmícího se kraje a nasadil výraz zděšení. „To tak akorát! Já tam půjdu – a ono mě tam něco vezme, viď?! To tak!“

„A co by tě, prosím tebe, jako mohlo vzít?“ ptal se Jindra.

„No *něco*! To já nevím co – ale ono není dobré si s tím moc začínat, víte?“ Nikdo nikdy nevěděl, do jaké míry Rychlonožka svou bázlivost jen předstírá a kde začíná doopravdy. Vydali se znovu na cestu, pamětný tenisák, účastníka mnoha svých výprav, ponechali osudu.

Když se po náhorní rovině přiblížili k městu, spatřili je utopené dole v šeru, ale se záplavou světýlek pouličních lamp a rozsvícených oken v moři domů. Nad jednou částí města se rozlévala nazelenalá záře – tak svítily jen staré plynové lampy – ano, tam se rozkládala ponurá a nebezpečná čtvrť *Stínadla*!

„Nechtěl bych tam teď jít!“ otřásl se Jindra. „To bych opravdu šel radši zpátky pro ten tenisák ke Třem borovicím...“ a máchl přitom rukou dozadu.

„I kdyby tě tam mohlo něco vzít?“ zeptal se lišácky Červenáček a mrkl přitom po Rychlonožkovi. Ale než mohl Jindra přisvědčit, přerušil je Jarka: „Tiše – tiše – myslím, že jsem zaslechl... něco jako...“

„Co něco *jako*?“ dorážel Rychlonožka. „Co slyšíš?“

„Něco jako válečnou píseň Vontů!“ nejistě vydechl Jarka, „tam odtamtud...“ a pokynul přitom rukou ve směru zelenavé stínadelské záře.

„Na takovou dálku bys ji nemohl slyšet!“ mínil Mirek. „I když by nebylo nic divného, kdyby se ten hrozivý nápěv ve Stínadlech už zase dal slyšet...!“

Rozhovořili se znovu o všech těch zvěstech, které ze Stínadel už zase přicházely. Nebyly ani dost málo radostné! Klub Žlutý květ, kterému Rychlé šípy zjara dopomohly za vzrušujících okolností k vedoucí úloze ve Stínadlech a jeho náčelníkovi Vláďovi Dratušovi k Velkému Vontství, se ocitl v úzkých, tísněný čímsi záhadným, jeho existence prý je ohrožená – a ve Stínadlech se zřejmě schyluje k nějakým novým rozbrojům.

Zvolna se mírně rozpršelo. Rychlé šípy se zastavily, hoši z toren vytáhli pláštěnky do deště. Všichni přitom – kromě Červenáčka – svorně nadávali na jeho provázky, teď jim náramně překážely. Ale když si pláštěnky oblékli, zase si mlčky provázky omotali kolem zápěstí. Nemohli Červenáčkovi prostě tu radost zkazit.

Vydali se na další cestu k domovu. Teď už nemluvili, zachumlaní do pláštěnek – a jen cívka na konci provázku daleko za nimi strašidelně rachotila a poskakovala po kamenité cestě a urousaný Kuliferda ťapkal v mokru a nevrle fňukal. Neměl déšť ani trochu rád! Když dojeli – to ovšem už bez provázků a bez cívky – a došli mnohými ulicemi Druhé strany k domu s klubovnou, spatřili tam u vrat kohosi postávat. Mirek byl první, kdo ho poznal: „Vždyť je to Losna – Otakar Losna – ze Stínadel! Ze Žlutého květu!“

„Alláh s tebou!“ zaburácel vesele Rychlonožka, který doma právě četl knihu Na březích Nilu, a tak čirou náhodou měl určité povědomí o Alláhovi. „Jak ti dupou králíci?“

Ano, byl to Losna, jejich starý dobrý známý z dřívějších nebezpečných událostí ve Stínadlech. Ale nezdálo se, že by teď byl nějak dobře naladěný. Jeho tvář byla jakoby strnulá jakýmsi vnitřním napětím a neklidem.

Už dvakrát v minulosti se Rychlé šípy s tímto Vontem setkaly, a to dokonce a kupodivu přátelsky. Poprvé tehdy ve svatojakubském kostele, kde jej vysvobodily z rukou nějaké vontské tlupy, k níž ke svému neštěstí nepříslušel – poté ho Jindra naučil vyndávat ježka z klece Tleskačova hlavolamu – to vše patřilo k tomu prvnímu styku. A potom skoro o rok později na Losnu chlapci Rychlých šípů narazili v podzemním korytu Černé vody, což bylo začátkem celého řetězu dalších událostí. Při nich zahynul i první klubovní pes Rychlých šípů, věrný nešťastný Bublina, až se vše končilo slavným vítězstvím Žlutého květu v boji o Velké Vontství. Jak se to vše už zdálo být dávno!

Teď když Losna spatřil Rychlé šípy přicházet, odlepil se od zdi, popošel jim vstříc a tlumeně zvolal: „To jsem rád, že jsem se vás dočkal! Už jsem tady od soumraku... a tolik s vámi musím mluvit!“ Zahleděl se trochu úzkostlivě dozadu přes jejich hlavy, a Mirek pochopil, že má strach, aby je nikdo neslyšel a neviděl. A tak pravil: „Ano, popovídáme si, ale ne tady! Pojď s námi do klubovny, tam nás nikdo neuslyší!“

Losnu ten návrh zřejmě trochu uklidnil, ale přesto se ještě zeptal: „A nepotkali jste tady někde někoho od nás? Šli za mnou tři naši, Vontové, zmizel jsem jim ale cestou – aspoň si to myslím, že jsem jim zmizel – ztratili mou stopu!“

Nikdo z Rychlých šípů se nepamatoval, že by cestou sem někoho podezřelého spatřil. Všichni teď vešli do domu a Červenáček letěl napřed do prvního patra, kde bydlel, pro klíč od klubovny. Vždycky byl u něho nebo u Rychlonožky, neboť i ten byl v tomto domě doma. Kuliferda Červenáčka ochotně následoval po schodech.

„Vidíte ho, mlsouna!“ ušklíbl se Rychlonožka po Kuliferdovi. „On ví, že u Červenáčka dnes vaří panádlovou polívku!“

Těžké doby začínají

2

Jarka otočil vypínačem a útulná klubovna se zalila měkkým světlem žárovky, opatřené průsvitným žlutým stínidlem. Chlapci se rozsadili kolem stolu a Losna na chvíli ztratil svůj poplašený neklidný výraz. Věděl, že tady se mu nemůže nic stát, tady že jej neuslyší žádný špeh ze Stínadel, nikdo neví, že je tu!

Chvíli povídali o událostech jara, bylo však více než zřejmé, že Losna sem nepřišel kvůli nějakému vzpomínání na staré doby, ale že chce říct Rychlým šípům něco nového, závažného – něco z toho, o čem už i tady na Druhé straně chlapci a děvčata hovořili.

„Co bylo, to bylo!“ vzdychl náhle. „Tak to všechno hezky klapalo, když náš Žlutý květ zvítězil tenkrát na jaře v tom hlasování! Každý ve Stínadlech to říkal, že už bude pokoj a Žlutý květ že povede Stínadla dobře. Ale Vláďa Dratuš, Velký Vont, byl a je na svou těžkou úlohu snad přece jen ještě trochu mladý, a hlavně je příliš mírný, a některé z ulic při volbách poražených na to teď hřeší! Vláďa nedokáže dost rázně řešit různé spory, co pořád mezi náčelníky některých ulic vznikají – nechce si nikoho rozhněvat – a tak nakonec ztrácí důvěru všech...

Myslíme si taky, že je tam někde nějaká parta, a ta všechno ještě rozeštvává. Kolem Modrých ulic už bylo taky několik velkých bitev, řezaly se tam Mejstříkova ulice s Harfenickou, k té se přidaly v dalších dnech uličky Na Štíru, Ve Strašidlech – a já nevím, kdo ještě...

Vy se možná budete divit, nebo dokonce i smát, ale tam někde za Katovskou ulicí – vy nevíte, kde je – v průchodech kolem Červených schodů, je i nějaká holčičí parta, říkají si Amazonky, a ta neuznává vůbec žádnou vontskou organizaci, je hrozně proti Žlutému květu, a Vláďovi Dratušovi prý nemůže přijít na jméno! Kdyby prý byl co k čemu, tak prý vontskou organizaci zruší a bude prý pokoj! I někteří kluci mají z Amazonek strach!“

„A co je s ježkem v kleci?“ zeptal se Mirek, když Losna na chvíli přerušil svoje vyprávění. „Doufáme, že je u vás v bezpečí, Vláďa že ho dobře střeží?! Vždyť je to talisman Stínadel, odznak Velkého Vontství! A víš sám dobře, co všechno už se kvůli ježkovi v minulých dobách semlelo!“

„Jak bych nevěděl!“ usmál se trpce Losna a v duchu znovu viděl sám sebe, jak kdysi dávno jako novopečený Velký Vont stál ve zrušeném kostele svatého Jakuba, v ruce ježka v kleci, a co hrozného se pak přihodilo v několika následujících minutách. „To víte, že to vím! Ale vím taky, že teď už bylo několik pokusů dostat ježka v kleci od Vládi lstí i násilím! My už teď radši ježka ani nebereme na zasedání Vontské rady, i když tam má vždycky být v kapse u Velkého Vonta, tedy u Vládi. Sami jsme to Vláďovi poradili, aby ježka nechával doma. Ve Stínadlech už teď opravdu dlouho není ani bezpečno, ani klidno...“

„A co je pravdy na těch řečech o nějaké hrozné události, co se prý u vás ve Stínadlech stala?“ zeptal se Jarka.

„I o tom jsem chtěl s vámi mluvit!“ odpověděl Losna. „Opravdu leckde ve Stínadlech o tom kolují řeči, ale nikdo neví nic určitého – někdo prostě dal prý do oběhu zprávu, že jednou, možná, se to Stínadla všechno dozvědí – a pak že bude pro někoho ve Stínadlech moc horká půda pod nohama! Už prý se někdo pokoušel dodat o tom zprávy taky k vám! Je to pravda? Víte o tom něco?“

„U nás nikdo nebyl!“ zavrtěl hlavou Mirek. „Ty jsi první, kdo k nám přišel od té doby, co jsme pomohli Žlutému květu k vítězství. Víme o tom všem zrovna tak málo jako ty sám!“

Losna chvíli hleděl do prázdna, jako by přemýšlel, má-li mluvit ještě dál, ale pak se k tomu přece jen odhodlal. Ztišil ještě více hlas, ač ani předtím nemluvil příliš hlasitě, a pokračoval:

„A nejhorší je, že všechno se nějak úzce dotýká Vládi Dratuše – on o něčem ví, ale s nikým, ani s námi, členy Vontské rady, o tom nechce mluvit – snad ani mluvit nesmí – zřejmě nám něco zamlčuje! Je plný nějaké podivné úzkosti, neklidu, všichni to na něm pozorujeme – ale za žádnou cenu nechce, abych šel k vám se o všem poradit, všechno vám vypovědět! A přitom přece ví, že jste naši nejlepší přátelé, a že jste stateční, chytří, moudří a – a – a – schopní čelit jakémukoli nebezpečí – a to nebezpečí odrazit a přemoct!“

„To je příliš mnoho chvály na naše hlavy!“ mávl Mirek odmítavě rukou a trochu se usmál.

Losna se nedal vyrušit ve své řeči a pokračoval: „Zdá se, že to vlastně všechno začalo tenkrát, kdy k nám na schůzi Žlutého květu přišli ti dva mizerové, jeden byl určitě ze Stínadel, ale ten druhý bůhví odkud – a chtěli s Vláďou naléhavě o něčem tajemném a podivném mluvit. Kéž by byli nikdy nepřišli!“ Hlas se mu zlomil, když nakonec zvolal: „Ach, Rychlé šípy, prosím vás, tolik vás prosím, pomozte nám udržet Stínadla v klidu a pořádku, jak jsme je měli na jaře, když se Žlutý květ ujal jejich vedení!“

Rychlé šípy naslouchaly jeho slovům s úžasem. Chvíli bylo ticho, až potom Mirek řekl rozvážně: „Ano, ano, moc rádi pomůžeme... vlastně rádi bychom pomohli, ale jak a kde začít a jak to vůbec navlíknout, když Vláďa Dratuš ani nesmí vědět, že jsi u nás byl a cos nám tady řekl, a když o naši pomoc zřejmě nemá zájem, ba že dokonce se jí brání?“

Losna neodpověděl a Jarka na něho vystřelil podezřívavou otázku: „A víte, jestli má Vláďa ježka v kleci vůbec doma? Neztratil ho třeba? Nebo nevzal mu ho přece jen někdo – a on má teď strach se vám s tím svěřit?“

Losna se trochu zarazil nad touto možností, ale pak ji dost rázně odmítl: „Ale kdepak! To ne – to určitě ne! Vláďa měl ježka vždycky s sebou v kapse při zasedání Vontské rady – aspoň do té doby, než jsme mu poradili, aby ho radši nechával doma. Vždycky ho držel ve váčku v ruce, když jsme poradu zahajovali!“

Jarka, který měl jisté detektivní schopnosti, a už v minulosti jich leckdy použil při řešení různých stínadelských záhad, Losnovi namítl: „Říkáš, že vždycky držel ježka ve váčku v ruce! Ale vysypal někdy hlavolam před vámi z váčku? Viděli jste ho?“

„Chceš snad říct, že ve váčku mohl mít třeba místo ježka něco jiného?“ znepokojeně se zeptal Losna místo odpovědi. Ale Rychlé šípy z jeho otázky usoudily, že Vláďa Dratuš před Vontskou radou ježka z váčku zřejmě nevyndal! A je tudíž opravdu možné, že Vláďa o hlavolam nějak přišel a teď že má ve váčku pro oklamání Vontské rady a pro zatajení ztráty třeba jen nějaký kámen podobného tvaru a před Vontskou radou předstírá, jako by ve váčku měl hlavolam.

„Ještě děláte porady na tom voze v kůlně?“ zeptal se pak Jindra. Losna přikývl a chtěl k tomu zřejmě něco poznamenat, když se pohnula klika u dveří, a protože bylo zamčeno, vzápětí se ozvalo ostré zabušení. Rychlonožka, ač byl u dveří nejblíže, nešel otevřít, ale podíval se tázavě na Mirka. Jarka se zvedl a šel ke dveřím.

A v téže vteřině, jak odemkl, se dveře rozletěly a dovnitř vpadli tři výhrůžně vyhlížející výrostci – podle žlutých špendlíků na kabátech zřejmě Vontové. Zastavili se až u stolu, nevšímali si Rychlých šípů a jeden z nich vykřikl na vyděšeného Losnu: „Cos tu dělal? Cos tady žvanil?“

Losna se snažil vypadat sebevědomě a klidně. „Co je vám do toho, co jsem tu povídal?!“ odsekl. „Jsem členem Vontské rady a...“

„To na nás neplatí!“ vykřikl druhý Vont a máchl pohrdavě rukou. „Ostatně jím už dlouho nebudeš, o to se postaráme! A Stínadla si nepřejí, aby se jejich záležitosti projednávaly tady, na Druhé straně, rozumíš? To si ani člen Vontské rady nesmí dovolit! Zvedni se a jdeme!“

„Kam?“ zvolal popuzeně, ale přece jen rozechvěle Losna.

„Neptej se a jdeme!“ skončil jednání třetí Vont a postoupil výhrůžně k Losnovi.

Losnovy oči vyděšeně přejely tváře Rychlých šípů, jako by u nich hledaly nějakou ochranu a spásu. Mirek byl také první, kdo se vzpamatoval a řekl: „Tady je klubovna Rychlých šípů a Losna je naším hostem. A kdo je naším hostem, tomu se zde nesmí dít žádné bezpráví! Když bude Losna chtít, zůstane tady a nepoběží s vámi jako nějaký zajatý otrok! Budeme ho i bránit!“

„To se ví!“ vykřikl bojovně Rychlonožka. „S Losnou je nás tu na vás šest, vy třasořitky. A protože tu nemáme žádný hadr na podlahu, mohli bychom ji klidně vymést s vámi, tak si dejte bacha, vy – vy – vy odporní plantážníci – a nenadávejte, jóóó?“

Tři Vontové posupně mlčeli, bylo asi pod jejich důstojnost brát Rychlonožkovo vyhrožování vůbec na vědomí. Ale Losna kupodivu – a k úžasu všech Rychlých šípů – pravil bezbarvým hlasem: „Ne – ne – Rychlé šípy, nechte mě jít, bylo by to všechno ještě horší!“

Silně rozrušený se zvedl, ani ruku Rychlým šípům nepodal a odcházel, obklopený třemi stínadelskými hromotluky jako eskortovaný vězeň. Ve dveřích se však přece ještě stačil otočit do klubovny a říct významně: „Na shledanou snad někdy. Čekají nás těžké doby! Ale *nezradíme nic, co víme! Žlutá je barva naše!*“ Poslední dvě věty byly předepsanou formulí při zahajování jednání Vontské rady. Rychlé šípy ji znaly. Ale to už jeden ze tří Vontů Losnu hrubě vystrčil ven ze dveří – a on zmizel s nimi v přítmí chodby.

Rychlé šípy strnule mlčely, dokud venku nedozněly jejich kroky. „Co mu asi venku udělají – viďte?” pronesl pak úzkostlivě Červenáček.

„To víš – nic dobrého to asi nebude!“ mínil Jindra. „Losna už se tu sotvakdy ukáže!“

„To je víc než jisté,“ řekl Mirek. „Ale zato se budeme asi muset ukázat my tam!“ A při těch slovech máchl rukou ve směru, kde daleko, kdesi za mořem ulic ležela Stínadla – a každý z Rychlých šípů věděl, že půjdou znovu do Stínadel. A každý také věděl, že je pravda to, co řekl Losna: těžké doby začínají...

Sběrač předběhl Rychlé šípy

3

V dalších dnech už bylo v ulicích Druhé strany jako v rozdrážděném úlu. Všichni chlapci i děvčata hovořili jen o Stínadlech a o prazvláštních pověstech, jež sem odtamtud přicházely. Dokonce i velmi pěkná soutěž, navržená Rychlými šípy pro všechny školní třídy od páté do osmé na celé Druhé straně, ustoupila před těmito řečmi.

Popud k nim a vůbec k celému vzrušení dalo vlastně nevědomky Bratrstvo Kočičí pracky, to směšné, ale pořád svorně k sobě lnoucí tříčlenné sdružení – což se však Rychlé šípy dozvěděly až z prvního čísla Sběrače, které pohotově vydala parta Tondy Plíhala ze Dvorců.

„Už to víte? Už jste to četli?“ vpadl do klubovny na schůzku Jindra Hojer a mával několika listy papíru, potištěného fialovým tiskem. To bylo nové první číslo Sběrače. Všichni chlapci se na ně vrhli, ale Jindra je předal Mirkovi a ten začal číst nahlas:

„Jistě bude každého zajímat,“ začínal úvodník, psaný Tondou Plíhalem po způsobu Mirkových úvodníků z rychlošípovského věstníku TAM–TAM, „že Stínadla už zase po několik týdnů nejsou ani trochu tou spořádanou, klidnou a bezpečnou čtvrtí, jakou byla nějaký čas od jara do prázdnin, když tam udělal Žlutý květ pořádek.“

Rychlonožka přerušil Mirka: „A taky se tam píše, že jsme tam ten pořádek pomohli udělat my, Rychlé šípy, tím, že jsme Žlutému květu vybojovaly ježka v kleci – a že já jsem sám tolik pro to všechno udělal – a jak jsem tenkrát – tóó –“

„Pamatuj si, že Sběrač nás, Rychlé šípy, nemůže nikdy pochválit!“ ukončil Rychlonožkovo obvyklé vytahování Jarka. „Mirku, čti dál!“

A ten pokračoval: „Že ve Stínadlech už zase všechno vře a že tam není o ránu nouze, může potvrdit slavné a statečné Bratrstvo Kočičí pracky (klubovna se otřásla krátkým výbuchem smíchu při té pochvale), které v neděli večer hrdinně stopovalo do Stínadel podivnou čtveřici Vontů, opouštějících klubovnu proradných Rychlých šípů!“

„Ta kojotí banda čmuchala zřejmě kolem klubovny!“ vykřikl hněvivě Červenáček. „Nás nenapadlo jít za chudákem Losnou ani kousek cesty a dívat se, co s ním bude – a to mizerné Bratrstvo si to za nimi hasí až do Stínadel! No tohle přestává už všechno!“

Mirek na chvilku ustal ve čtení, až se Červenáček vybouřil, a pak pokračoval: „Krok za krokem, píď za pídí, od domu k domu šlo Bratrstvo Kočičí pracky jako duchové za nimi. A vidělo, jak tři Vontové čtvrtého občas tlučou, strkají do něj – a on se jim ani moc nebrání, vypadalo to, že se nějak provinil či co, a že ty rány přijímá pokorně, jako zasloužený trest. Také na něj pořád doráželi, jestli Rychlým šípům nepovídal něco o nějakém asi velmi důležitém Vontovi a zase mu hrozili a zase ho tloukli, až je nějaký pán napomínal. Ten důležitý Vont se jmenoval Brejlovec. Jeho křestní jméno ještě zjistíme.“

Potom následovalo dlouhé líčení, jak Bohouš z Bratrstva najednou zakopl a vykřikl neopatrně nahlas „U všech chcíplých krys…“, čímž se Bratrstvo prozradilo, a muselo se spasit útěkem. „Dlouhé Bidlo přitom ztratilo čepici, a jak ji zvedalo se země, jeden z Vontů ho doběhl a porazil na zem, ale Dlouhé Bidlo se pohotově odkutálelo několika záměrně úhybnými kotrmelci a hrdinně Vontovi uniklo za Štětináčem s Bohoušem, kteří už statečně prchali napřed,“ stálo ve Sběrači doslova.

Líčení mělo za účel zdůraznit hrůznost situace, v jaké se Bratrstvo ocitlo, i jeho chladnokrevnost při jejím zdolávání. Ale na Rychlé šípy všechno to povídání působilo právě opačně. Klubovna se otřásala chechtotem, a zejména Rychlonožka s Červenáčkem nebyli k utišení. „*Statečně* prchali! Oni *statečně* prchali! Viděli jste už někoho statečně prchat?“ smíchem téměř řičel Rychlonožka.

„Nebudeme šetřit námahy ani času, abychom přinášeli Dvorečákům další reportáže ze Stínadel,“ končil Sběrač svůj článek – a Rychlonožka v zajíkavém chechtotu ještě dodal: „I za cenu dalších a dalších záměrně úhybných kotrmelců Dlouhého Bidla – chechechéé…“

SBĚRAČ

Všechny svým chechtotem znovu na chvíli rozesmál a Jarka řekl, že Sběrače by si měl kupovat každý, komu je smutno. Jeho čtením že se určitě rozveselí.

Mirek však po krátkém zasmání zaťukal prstem na časopis Dvorečáků a pravil: „Ale Sběrač se modernizuje, podívejte se! Dřív ho Plíhalovci psali na psacím stroji, zatímco my smolili TAM–TAM ručně. Teď ho dokonce tisknou na stroji rozmnožovacím! Kam se na ně hrabeme!“

Prohlížel modrofialový tisk Sběrače, tvářil se zneklidněně a pak povzdechl: „Víte, jak jde takový tisk rychle? A že takových výtisků můžou Plíhalovci vyrobit třeba celé hromady, když pro ně najdou kupce-čtenáře? To jde zase ještě stokrát rychleji, než když Sběrače psali a kopírovali na psacím stroji... A už vydali první číslo – a my nic! U Jóviše! Starostlivě si zamnul rukou čelo a vypadal trochu rozmrzele.

„Ale tak se tím teď netrap!“ utěšoval jej se smíchem Rychlonožka. „Uděláme několik záměrně úhybných kotrmelců, opatříme si taky někde takový stroj – a – chechechéé ...“ už ani nedořekl a z očí se mu až řinuly slzy, jak se smál.

Ale Jarka se jeho slov chytil a řekl: „Vždyť on má Rychlonožka dobrý nápad! Když dokázala sehnat takovou mašinu Plíhalova parta, proč by se to nepodařilo nám? Budeme přece zase vydávat svůj TAM–TAM – či ne?“

„Samozřejmě že budeme!“ přisvědčil Mirek, „ale až do něj budeme moct napsat něco, co by Druhostraníky zajímalo. Zatím toho moc sami nevíme – jen to, co nám řekl v neděli večer Losna – a co jsme s ním zažili při vpádu těch tří stínadelských rabiátů k nám do klubovny. A s tím na první číslo TAM–TAMU nevystačíme, to dá rozum! Proto navrhuju, abychom šli v sobotu do Stínadel – a to rovnou k Vláďovi Dratušovi!“

„I když s námi nechce mluvit?“ divil se Jarka. „A i když mu ani nesmíme říct, že tu byl Losna a co že nám povídal? Jak to chceš navlíknout, abys Vláďovi nelhal – a přitom abys Losnu neprozradil, že s námi jednal?“

„To sám ještě nevím –“ řekl trochu bezradně Mirek. „Ale je to zatím to jediné, co můžeme podniknout. Jít tam musíme! Klid Stínadel je ohrožený, a s ním i bezpečnost okolních čtvrtí. A s Vláďou Dratušem se nadto něco podivného děje – a naší povinností je do všeho se tam zase trochu zamíchat, pomoct mu ze všech sil.“

Cesta za Velkým Vontem

4

Sobota byla dnem jako stvořeným pro výpravu do Stínadel. Byl začátek října, ale předčasný podzim se už hlásil mlhami, drobnými dešťovými přeháňkami a brzkými soumraky.

Chlapci Rychlých šípů nebyli ve Stínadlech už několik měsíců. Už od té doby, kdy tam zjara pomohli Žlutému květu a jeho vedoucímu Vláďovi Dratušovi v bojích o Velké Vontství a kdy tam donesli první kroniku Vontů, která stála chudinku Bublinu jeho psí život. Spokojili se s tím, že ve Stínadlech potom zavládl klid, Žlutý květ s Vláďou Dratušem že řídili vontské záležitosti velmi dobře a že se nikdo z jiných čtvrtí do Stínadel už nemusel bát vkročit.

Po pravdě řečeno, Rychlé šípy tam však ani potom nechodily příliš nadšeně. Neboť vše to, co tam prožily – a vše to, co se jim tam stalo v dobách dávných i v minulosti nedávné, je od Stínadel spíš odpuzovalo než přitahovalo. A tak ani dnes, kdy se tam chystali znovu na svou první cestu po těch několika měsících, nešli tam hoši klidně ani bezstarostně!

Snad každá ulice, každé zákoutí a průchod této nebezpečné čtvrti jim připomínaly něco nepříjemného, vzrušujícího z jejich četných odvážných výprav sem. Ty strachy, které přetrpěli, ty rány, jež zde utržili, to věčné nebezpečí a záhadnosti, jimiž zde procházeli, jako by v těch záludných pokřivených uličkách a pláccích navždy zůstaly vsáklé do jejich zdí, vrat domů a tajemných zešeřelých průchodů.

Nikde jinde nehořely plynové lampy za pochmurných večerů tak strašidelně nazelenale jako tam, pokud vůbec ještě někde svítily!

Nikde jinde se netřásl za větru jejich plamen v punčoškových hořácích tak jako tam. Nikde jinde nebylo vidět chlapce tváří tak podivně tvrdých, urputných a podmračených jako tam! Tam ve Stínadlech!

Všude jinde se Rychlé šípy také celkem vyznaly, i když jejich veliké město mělo mnoho čtvrtí – ale vyznat se v bludišti stínadelských uliček se jim nepodařilo nikdy! Zde byla jen jediná věc skoro jistá: že zde nenávratně zabloudí, čím hlouběji do vnitrozemí Stínadel proniknou. A to vše dohromady působilo na náladu Rychlých šípů vždy tísnivě – a Rychlonožkovy strašpytlovské průpovídky, předpovědi a podivné předtuchy nějakého neštěstí, jež je tam zaručeně potká, pochmurnou náladu před každou výpravou do Stínadel jen zvyšovaly.

A teď tam tedy půjdou znovu! Co se jim tam přihodí dnes? Co se tam dozvědí? A jak je přijme Vláďa Dratuš, který o nich – jak Losna říkal – nechce ani slyšet?

Když se sešli v Drobílkově ulici (to byla ještě bezpečná klidná ulice jejich Druhé strany, odkud se do Stínadel přeběhnutím Rozdělovací třídy vždy vydávali), Jarka se zeptal Mirka: „Tak jaký máš plán? Jak to uděláme s Vláďou Dratušem? Napadlo tě něco, jak ten náš výzkumný rozhovor s ním začneme?“

„Dost jsem o tom přemýšlel,“ povzdychl si Mirek, „ale myslím, že bude nejlepší, když se Vládi přímo zeptáme, jak to teď ve Stínadlech chodí, jestli Žlutý květ nemá nějaké potíže při svém vedení Stínadel – a že bychom rádi pomohli, kdyby nějaké byly! A můžeme i přímo říct, že tady na Druhé straně je o Stínadlech plno řečí... a že nás tedy jejich stav zajímá, protože jsme přece přátelé Žlutého květu i Vládi samotného. Za tohle nám přece hlavu utrhnout nemůže! Jen o Losnovi se ovšem nesmíme zmínit! Ani slůvko o tom, že u nás byl!“

„Ale když se nás Vláďa na to sám výslovně zeptá, jestli Losna nebo vůbec někdo ze Stínadel u nás byl – a to se mohl přece snadno dovědět ze Sběrače, jestli ho tam Plíhalovci taky prodávají – co pak řekneš, když nechceš lhát, a taky ne Losnu zradit?“ neodbytně se dotazoval Jindra.

„No tak – tak potom – potom zkrátka už musíme říct, aby se na to Vláďa neptal, že nic nesmíme říkat, to už se pak nic jiného nedá dělat!“ rozhodil Mirek ruce trochu v rozpacích, jako by byl v koncích s rozumem. „To ať už si potom Vláďa myslí a domýšlí, co chce!“

S tímto neurčitým plánem pak – už mlčky – vyrazili. Jen Jarka ještě s mírným úsměvem prohodil: „Tak, a touhle chvílí vznikají asi počáteční řádky do prvního čísla TAM–TAMU.“ To ještě on ani ostatní chlapci nevěděli, že těmito prvními kroky směrem ke Stínadlům vznikají ne pouze „počáteční řádky“, ale celé první číslo jejich věstníku, a že to bude číslo nabité obsahem tak, jak nikoho z nich ani ve snu nenapadlo.

Vše začalo hned ještě na konci Drobílkovy ulice, která ústila na Rozdělovací třídu. Jen přeběhnout její koleje, a byli by tam! Ve Stínadlech! Ale už to nebylo tak jednoduché jako od jara ještě donedávna. V protější – už Stínadelské – uličce za Rozdělovací třídou číhaly vontské hlídky. A zde na konci Druhé strany bylo už plno chlapců i děvčat z Drobílkovy i přilehlých ulic.

„Rychlé šípy, tam se nedostanete! Aspoň tudy ne, jděte někudy jinudy, kde to snad nebude tak hlídané,“ volali na ně hoši i děvčata a Rychlé šípy trochu mrzelo, že jim chce někdo dávat rady, jak se dostat do Stínadel! Jim, Rychlým šípům!

A pak na ně vykřikl jistý chlapec, Pavel Strnad, něco, co je velmi zarazilo a znepokojilo: „Rozhodně tam ale dnes jděte! Musíte tam jít, abyste mohli napsat první číslo TAM–TAMU. Bratrstvo Kočičí pracky už tam zase letělo, s partou Tondy Plíhala, asi před hodinou! Věděli, že tam dnes půjdete, tak vás chtěli předejít, aby měli zprávy do Sběrače dřív než vy!“

Rychlé šípy na sebe jen pohlédly, neříkaly však nic. Ale jak jen byly z doslechu Druhostraníků, vybuchl Mirek trochu zlostně i udiveně zároveň: „Jak se ti plantážnici mohli dovědět, že dnes půjdeme do Stínadel?“

„To jsem asi zavinil já!“ zkroušeně se přiznával Jindra. „Kluci ve škole mi pořád ukazovali to první číslo Sběrače a ptali se mě, kdy my vydáme už nějaký TAM–TAM. A já – abych je odbyl – jsem jim řekl, že napřed musíme do Stínadel – a pak že bude teprve TAM–TAM. A že tam půjdeme dnes odpoledne.“

„Ty jsi ale hlava!“ pokáral ho Rychlonožka. „Ta výprava Sběrače a Bratrstva Kočičí pracky k tomu – ta nám může ve Stínadlech moc pěkně zavařit, když je to tam už takhle všechno vzhůru nohama!“

Do Stínadel se dostali ulicí až o několik bloků domů dále, kde kupodivu vládl poměrný klid a žádné Vonty v ní nebylo vidět.

Ale jak postupovali stále hlouběji do stínadelského vnitrozemí, bylo tam pořád rušněji a hoši Rychlých šípů, znalci tamních poměrů, viděli už zcela jasně, že se něco děje, něco že se připravuje, Stínadla že jsou znovu v pohybu. Bylo pravda, že se k Rychlým šípům někteří Vontové zatím chovali ještě celkem přátelsky, protože v každé ulici snad bylo vždy několik Vontů, kteří je poznávali ještě z jarních událostí – ale také už byli takoví, kteří se k nim tvářili podivně nevšímavě, ba dokonce někteří i výhrůžně.

„Kéž by tu už někde byl ten dvůr s kůlnou Žlutého květu!“ toužil Jindra.

„To si ještě počkáme, než se tam dostaneme!“ mávl beznadějně rukou Jarka. „Ten musí být někde mnohem dál. Tady se říká přece Na Majáku, vidíte tam tu věžičku na tom nároží, viďte – podle ní se to tu tak jmenuje. A já vím, jak nám to vždycky trvalo, než jsme se k Žlutému květu dostali, když jsme k němu šli náhodou tudy.“

Začínalo se zvolna šeřit a Mirek se co chvíli díval starostlivě na hodinky. Čas tady ve Stínadlech při všech výpravách vždycky jen letěl.

Pak se k nim z vedlejší ulice najednou hnal menší chlapec a volal na ně radostně, ale nebezpečně nahlas: „To už jsem vás dlouho neviděl, Rychlé šípy! Pamatujete se ještě na mě? Já jsem přece Rudla Šaflíř, z ulic od tržnice, přidali jsme se tenkrát ještě s ulicemi Na Černém blátu, Švejdarovou, Modřenkou a pláckem Pod Lucernou ke Žlutému květu, když jste mu přinesli ježka v kleci a první vontskou kroniku. Vzpomínáte si?“

Nikdo z Rychlých šípů si Rudlu Šaflíře nepamatoval, vždyť tehdy v těch pohnutých a slavných dobách byly kolem nich snad stovky Vontů – a skoro každý jim tenkrát říkal své jméno. Ale nemohlo vadit, že si jej nepamatují. Hlavní je, že se k nim teď přátelsky hlásí. Možná že jim i pomůže.

„Právě do klubovny Žlutého květu teď jdeme!“ vlídně k němu promluvil Mirek. „Tak trochu tady bloudíme – a už jsme tu dlouho nebyli... mohl bys jít kousek s námi a ukázat nám nejkratší cestu? Pořád se tady moc nevyznáme.“

Vont Rudla Šaflíř trochu posmutněl, radostný výraz viditelně zmizel z jeho tváře. „Vy chcete jít teď ke Žlutému květu?“ divil se ulekaně.

„Radši tam nechoďte – anebo tam tedy jděte – no – ale...“ mluvil zmateně a nedopověděl, co chtěl.

„Proč bychom tam neměli jít?“ divil se Mirek. Zřejmě už zde bylo ve vzduchu zase něco z toho, co slyšeli už od Losny tehdy v neděli večer v klubovně. A pak si vzpomněl na jméno Brejlovec. „Prý je tady někde nějaký Vont Brejlovec, který ví mnoho, co nevědí ostatní. Je to pravda? Znáš ho?“

Rudla Šaflíř se trochu zarazil – a pak dost neochotně spustil, jako by si rozmýšlel, co a jak má říct – a zda vůbec má o tom všem Rychlým šípům něco říct. „No – tak trochu ho znám!“ kroutil se. „On – jestli je to ten, koho vy myslíte – ale on se nejmenuje Brejlovec – to jste asi špatně slyšeli – on se jmenuje Rejholec! Venda Rejholec!“

To tedy asi špatně slyšela výprava Bratrstva Kočičí pracky, a ne my, pomyslely si Rychlé šípy, ale Vont už zase zvolna ukusoval dále: „No tak ten opravdu asi něco ví, co snad nikdo jiný tady, někoho tajemného tady někde zná nebo má, něco snad někde slyšel – a vždycky jen tak někde něco prohodí – ale nic určitého nikomu nechce prozradit – a pořád jen říká, že až to vyjde najevo, tak potom že bude možná konec s leckým tady ve Stínadlech...“

„A víš, kde bydlí? Můžeš nás k němu dovést? Je to daleko odtud?“ zasypávaly ho otázkami Rychlé šípy.

„Ne – ne – to ne – k němu vás nepovedu –“ skoro ustrašeně se bránil Rudla Šaflíř, jako by chtěli, aby je vedl k nějakému přízraku. „Ale jděte tadyhle pořád tím směrem – a pořád se jen držte vpravo. A ptejte se na ulici V Hlubinách! Tam už vám o Rejholcovi povědí! Každý ho tam zná. Ale neříkejte prosím vás nikomu, že jsem vás tam poslal já! Na shledanou někdy! Ať máte štěstí! A ať nám tady pomůžete!“ S těmi slovy se s Rychlými šípy krátce rozloučil a kvapně odcházel opačným směrem, než oni měli jít.

Vydali se tedy na další cestu naznačeným směrem sami.

Dejte si pozor, už se stmívá...

5

Nad Stínadly se snášelo těžké mlhavé šero a rozsvěcovala se první světla v oknech. A do šera se opět rozhlaholily zvony, Dunivá Kateřina, Zlatá svátá, Živé srdce, Velký Dominik, zvon z kostela Černých kapucínů a jiné a jiné – a všechny ty kovové údery splývaly v jediný mocný zvonivý zvuk. Kolikrát je hoši Rychlých šípů tak už slyšeli od té doby, co sem ze své Druhé strany pronikli poprvé, zprvu za pátráním po ježku v kleci, později i z dalších důvodů! Většinou jim při této temné zvonivé záplavě nebylo nikdy zrovna moc volno u srdce – a ani dnes se jim zde nedýchalo lépe.

Mirek s Jarkou, nejstarší dva chlapci z klubu, byli trochu ustaraní rychle plynoucím časem. už se šeří – podvečerní zvony rachotí nad Stínadly – a oni vlastně ještě nic kloudného nepořídili! Kdy se vrátí domů? To zase bude doma hubování – i když je zítra neděle!

„Něco ale už přece jen máme!“ těšil Mirka i Jarku Jindra. „Víme, že Sběračův Brejlovec je vlastně nějaký Venda Rejholec – a od Rudly Šaflíře taky víme, kde ho máme hledat! No není to na začátek dost?“

„A to chybné jméno – Brejlovec místo Rejholec – Sběrači otlučeme v TAM–TAMU pěkně o hlavu!“ vyhrožoval Červenáček. Rychlonožka mlčel, cpal se pořád mezi ostatní hochy, aby nebyl na kraji – a občas se trochu úzkostlivě ohlédl dozadu. Obklopovalo je už husté šero a kolem nich se rojili Vontové, jejichž tváře nevěstily nic dobrého...

„Ke Žlutému květu dnes už asi nepůjdeme!“ sděloval šeptem hochům Mirek. „Pojďme raději najít toho Rejholce – třeba z něj něco vytáhneme, co nám bude v rozmluvě s Vláďou Dratušem a jeho Žlutým květem později hodně užitečné!“

„To se ví! Já jsem pro!“ přizvukoval Jarka, „vždyť tady nemusíme přece všechno stihnout za jedinou výpravu!“ Kráčeli pak nějakou chvíli mlčky, všichni trochu stísnění a nerozhodní, až Červenáček přerušil mlčení.

„Jdou za námi! Podívejte se někdo nenápadně dozadu!“ šeptal rozechvěně – a měl pravdu! Dosti početná tlupa Vontů, nenápadně roztroušená, je sledovala ve vzdálenosti asi šedesáti kroků. Třeba to byla jen náhoda – ale Rychlé šípy na takové náhody tady ve Stínadlech nikdy moc nevěřily – chlapci vždy ve všem viděli spíše nebezpečí než nějakou náhodnost...

Když míjeli dům v zúžené části ulice, spatřili ve výši prvního patra jakousi dřevěnou pavlač, táhnoucí se po celé délce domu. Na ní se pohybovalo několik dívčích postav. Běhaly trochu neklidně a zmateně sem a tam, chvílemi se zastavovaly a zřejmě si Rychlé šípy důkladně prohlížely, pokud to za šera vůbec bylo možné.

A když přišli trochu blíže, zavolalo jedno z děvčat tlumeně na ně dolů: „Haló – jste Rychlé šípy? Jestli jste, tak –“ Do toho volání začaly cosi volat i ostatní dívky. Byl to najednou zmatený vodopád letmých výkřiků, zřejmě nějakých výstrah, nebo jakýchsi důležitých pokynů a rad. Rychlé šípy z volání vyrozuměly, že jsou v nejnebezpečnější části Stínadel, zaslechly jméno Žlutého květu, kde jsou prý hoši dobři a spravedliví, ale že se Žlutý květ asi rozpadne – a volání končilo najednou poplašnými slovy „Pozor – pozor – jdou za vámi – pozor – utíkejte pryč...“

Skupina Vontů za Rychlými šípy se skutečně zase ještě o něco více přiblížila a bylo už zcela zřejmé, že chce proti nim něco začít. Děvčata náhle rychle zmizela z pavlače kamsi dovnitř domu a Rychlé šípy se pustily v mírném poklusu dále do hlubin Stínadel. Přitom se snažily držet pořád doprava, jak jim radil Rudla Šaflíř.

Všichni se uklidnili, když se jim zdálo, že tlupu Vontů ztratili z dohledu. Nikde je zatím vzadu neviděli. Někde zdaleka bylo slyšet výhružnou vontskou píseň beze slov, ale zde, kudy zrovna spěchali, panoval poměrný klid. Dospělí lidé chodili domů z práce, tu a tam se mihl nějaký Vont, ale nevšímal si jich příliš – a Rychlé šípy to jen uklidňovalo.

Jakési staré paní se zeptali, jdou-li dobře do ulice V Hlubinách, neznala však ten název. „To je jistě zase jméno, co si vymysleli tady kluci,“ řekla jen, „mají pojmenované ulice a plácky podle svého...“

Malá dívka s nákupní taškou hovor zaslechla a potvrdila Rychlým šípům, že jdou správně. „Jen si ale dejte pozor!“ řekla však přitom varovně a trochu záhadně. „Dejte si pozor – už se stmívá...“

„A na co si máme dát pozor?“ dorážel na ni Červenáček, ale kloudného vysvětlení se jim nedostalo.

„No říkám vám – dejte si pozor, už se stmívá!“ opakovala jen tvrdošíjně, trochu netrpělivě – a rychle od nich odcházela.

„Tak teď abychom snad ještě věřili na klekánice a na bubáky!“ usmál se trochu nuceně Jindra. Dali se rychlou chůzí znovu kupředu, kde měla být ulice V Hlubinách.

„Proboha, už jsou tu zas!“ skoro vykřikl Rychlonožka zděšeně, když se ohlédl za sebe. Všichni po něm otočili mimoděk hlavy a skutečně! Parta Vontů, o níž se domnívali, že ji setřásli ze své stopy, nebo že si snad své sledování rozmyslela – tu opravdu byla zas, snad ještě trochu početnější než předtím.

„U Jóviše, tohle zavání hřbitovem!“ pronesl Jindra. „Už jsme dnes byli dvakrát varováni – napřed děvčaty na té pavlači, že jsme v nejnebezpečnější části Stínadel, a teď tady ta žabka s taškou, s těmi řečmi o stmívání...“

„Ve Stínadlech jsou *všechny* části nebezpečné, když Vontové zpívají svou válečnou píseň!“ řekl temně Mirek. „Co ale teď počít? Nějakou tahačku s nimi si nemůžeme dovolit, mají hroznou přesilu. A pak, už je tolik hodin!“

„Já bych radil zdrhnout!“ navrhoval Rychlonožka. „Pro dnešek je s naším pátráním konec, nedojdeme už ani do té ulice V Hlubinách k tomu Rejholcovi – ani k Žlutému květu – pojďme, práskněme do bot, šlápněme na to dřív, než bude pozdě. Zmizíme jim a jindy začneme znovu, teď je hlavní se zachránit a dostat se domů!“ Byla to dlouhá řeč a Rychlonožkovi ji na jazyk přinesl strach.

„Jenom nesmíme běžet!“ nabádal Mirek. „Jak se dáme do běhu, Vontové za námi poznají, že máme strach. A jestli něco proti nám opravdu chystají, bude to znamením k jejich otevřenému útoku.“

Zrychlili ještě víc, pokud to vůbec ještě bylo možné, a Rychlonožka přitom vypadal skoro jako účastník chodeckých závodů. Ale teď nebyl nikomu k smíchu. I Červenáček, který by si jindy z Rychlonožky hned tropil šašky a řehtal se nad jeho stylem na celé kolo, měl myšlenky

TAM TAM